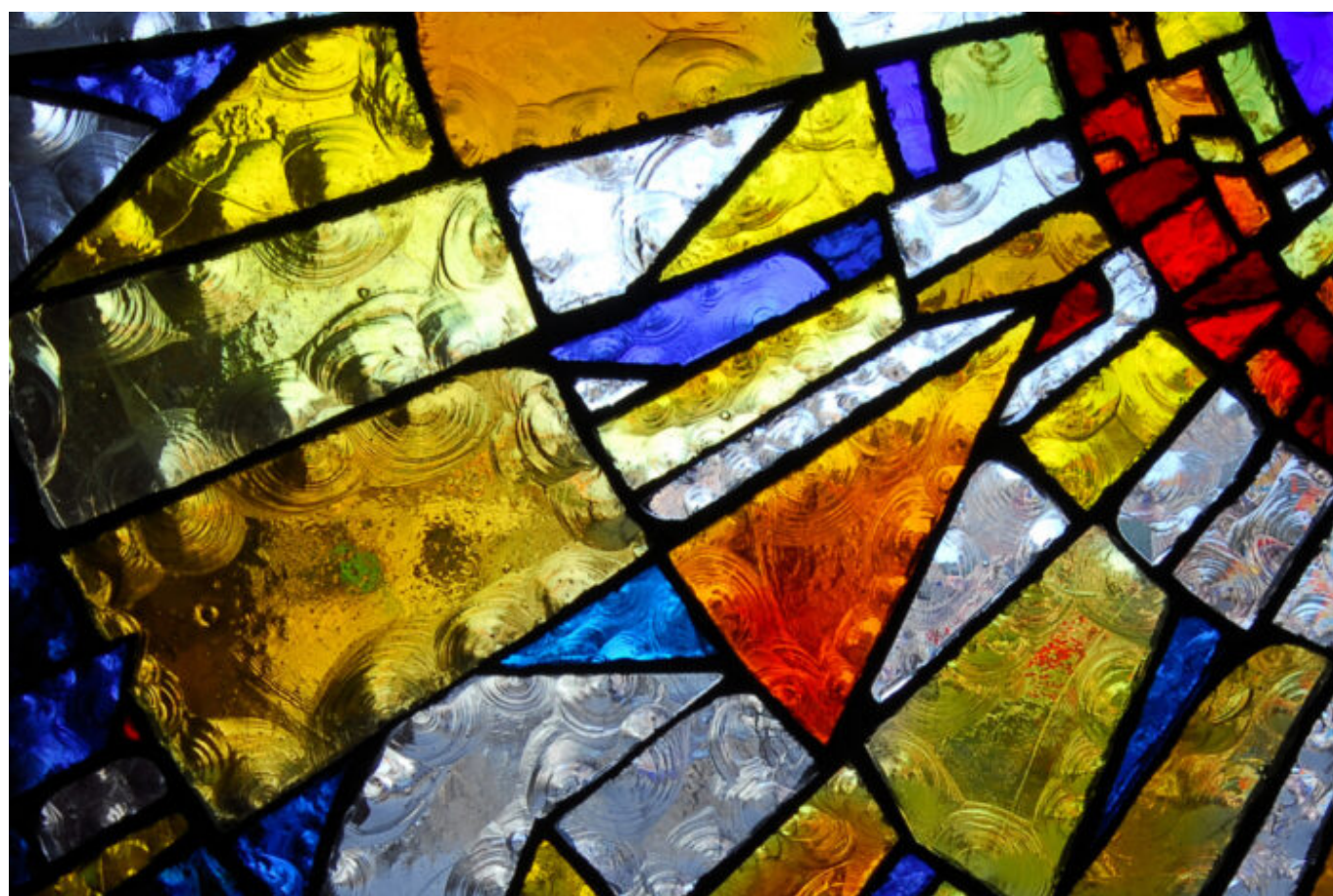

Svědectví: 128. Výzvy pro baptistické kazatelky

Svědectví

Výzvy pro baptistické kazatelky

Poprvé jsem viděla kazatelku v roce 2007 při návštěvě malého venkovského kostela anglikánské církve v Yorkshiru ve Velké Británii. Vyrostla jsem v převážně katolickém Polsku s omezenou náboženskou gramotností a měla jsem jen mlhavou představu, že je to možné i v jiných křesťanských tradicích.

Nemohla jsem od ní odtrhnout oči, když si povídala se svými farníky. Zároveň mi kombinace jejího pohlaví a povolání dávala hluboký smysl. Nemohla jsem tušit, že o patnáct let později se k ní připojím v řadách žen duchovních jako (pravděpodobně) první polská baptistická kazatelka.

V roce 2023 stále existují křesťané, kteří se domnívají, že ženy by neměly být kazatelkami, a je jich pravděpodobně většina. Dokonce mají na podporu tohoto postoje i Písmo: který z pokrokových křesťanů se nepopasoval s 1. listem Korintským a 1. listem Timoteovi?

Mnohé hlavní denominace jsou hrdé na to, že do svých řad zahrnují i ženy, a tento postoj podporují dalšími verši, včetně těch, které se nacházejí ve 4. kapitole Janova evangelia a v 16. kapitole Listu Římanům. Pro mě jako duchovní je příjemné být členem denominace, která oficiálně uznává mé právo na vedoucí úlohu ve službě.

Existují určité nejasnosti ohledně toho, kdo byl první: [některé zdroje uvádějí](#), že Clarissa Danforthová byla ordinována Sborem baptistů svobodné vůle v roce 1815.

[Jiné zdroje](#) uvádějí Frances E. Townsleyovou (1849-1909), která byla ordinována v dubnu 1885 jako první tehdy severobaptistická ordinovaná kazatelka.

Antoinette Brownová z United Church of Christ byla ordinována v roce 1853 a je [označována](#) za „první ženu ordinovanou do křesťanské služby od biblických dob“.

Sjednocená metodistická církev [ordinovala první ženu na duchovní v roce 1956](#) (ačkoli některé její ustavující skupiny tak učinily již koncem 19. století). Evangelická luterská církev v Americe a episkopální církev [následovaly](#) tento příklad na počátku 70. let 20. století.

Ačkoli historické ordinace žen jsou pro hlavní denominace samozřejmě chloubou, ženy stále musí prolomit tento „vitrážový strop“.

Podle [ABC USA](#) (*American Baptist Churches USA*) tvořily ženy v roce 2015 méně než 10 % seniorních nebo samostatných kazatelů této denominace. V roce 2021 se podle [zprávy](#) Baptist Women in Ministry (BWIM) toto číslo zvýšilo na 13,5 %.

Počty žen s homosexuální orientací povolaných ke službě kazatelek jsou tak nízké, že když se tak stane, dostanou se na [titulní stránky novin](#), jako v případě manželského lesbického kazatelského páru povolaného baptistickým sborem Calvary ve Washingtonu, D.C.

Přestože historická ordinace žen je pro hlavní denominace, jako je ABC USA, samozřejmě důvodem k hrdosti, ženy stále musí prorazit tento „vitrážový strop“. Zatímco ženy tvoří 50 % studentů v seminářích řízených ABC USA, počty starších nebo samostatných kazatelek zaostávají a baptistky ve službě uvádějí četné zkušenosti s institucionální misogynií.

Tento nepoměr nelze vysvětlit absolutními počty kandidátů – v roce 2015 [tvořily ženy 50 % studentů](#) v seminářích vedených ABC USA. Ženy vášnivě touží pracovat v kazatelské službě! Zpráva BWIM (která vychází z odpovědí duchovních žen z různých baptistických organizací, nejen z ABC USA)

poskytuje jasný důkaz, že důvodem jejich nedostatečného zastoupení je zkrátka misogynie mnoha sborů.

Mezi příklady institucionální misogynie patří např:

- Skrytá zaujatost vyhledávacích komisí a ustavených církevních orgánů proti umisťování žen do vedoucích pozic. I když ženám není přímo řečeno, že nemohou být kazatelkami sboru, mezi výmluvy, které jsou jim poskytovány, patří návrhy, aby šly kazatelsky působit do „jiných“ sborů, nebo diskriminační otázky týkající se reprodukce (21 % respondentek) a milostného života během pohovorů (28 %).
- Rozdíl v odměňování. 49 % žen v baptistické službě uvedlo, že nedostávají stejný plat jako jejich mužský protějšek (protějšky). Další uvedly, že jsou jim vždy svěřovány méně prestižní úkoly než jejich mužským kolegům.
- Umlčování nebo přehlížení, pokud je dotyčná jednou z mála šťastlivců, kteří byli povoláni. Ordinance některých žen je neformálně neuznávána (30 %) a místo oslovení „reverendko“ nebo „kazatelko“ jsou chybně titulovány jako „paní“ nebo jiným nevhodným způsobem (52 %).
- Další mikroagrese zahrnují zpochybňování odbornosti a autority v každodenní práci (59 %), nevhodné poznámky o těle, oblečení, stylu práce nebo osobním životě.
- Šokující je, že 25 % baptistek uvádí, že byly během práce a služby ve svém služebním prostředí sexuálně obtěžovány nebo napadeny.

Když tato zjištění rozdělíme podle rasy, až o 20 % více barevných žen uvádí, že se setkaly s těmito různými typy misogynie, než bělošek, což vypovídá o další mezioborové diskriminaci a předsudcích. Tyto statistiky jsou alarmující, nepřijatelné a neslučitelné s vizí církve, jejíž [„zdraví závisí na tom, zda jsou všechny dary všeho Božího lidu využívány pro dobro všech a slávu Boží“](#).

Přispívají k tomu, že ženy opouštějí službu a odcházejí do jiných povolání nebo do jiných, vstřícnějších denominací.

Pro mě jako člověka, který se stal konkrétně americkým baptistou v důsledku osvobozujících důsledků teologie amerických baptistů, zjištění zprávy ukazují, že v naší denominaci je stále prostor pro růst. Rozšíření tohoto kruhu znamená i oceňování různorodého vedení.

Chimamanda Ngozi Adiche, slavná nigerijská americká spisovatelka, jednou hovořila o „nebezpečí jediného příběhu“. Ve své přednášce na TED Talk v roce 2009 řekla:

[„Když odmítneme jediný příběh, když si uvědomíme, že o žádném místě nikdy neexistuje jediný příběh, získáme zpět jakýsi ráj.“](#)

Je načase odmítnout jediný příběh heterosexuálního mužského vedení, jak se na naše sbory nejvíce sluší. V kontextu neustálého [úpadku](#) hlavního protestantismu může opuštění této [fantazie](#) a otevření kazatelen rozhodnout o budoucnosti církve.

Anna Piela

[Christian Citizen](#)

Anna Piela

Anna Piela je ordinovanou kazatelkou *American Baptist Churches USA*. Je vedoucí redaktorkou časopisu *The Christian Citizen* a spolupracovnicí regionálního duchovního pro bělošské a multikulturní církve *ABC Metro Chicago*.

Je polskou přistěhovalkyní a religionistkou, má doktorát z ženských studií na univerzitě v Yorku ve Velké Británii. Její druhá kniha, *Nosit nikáb: Muslimské ženy ve Spojeném království a USA (Wearing the Niqab: Muslim Women in the UK and the US)*, byla vydána v roce 2021.

Vyjádřené názory jsou názory autorky a nemusí se nutně shodovat s názory redakce.

-tep-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)